

Здається з нами щось уже не те...  
І навіть люди, місто й камні,  
Щось прошепоче – Те усе святе  
У що ти вірив — згинulo з віками

Пройшло скрізь пальці,  
Як вода, зачерпнута відкритою рукою,  
А на лодоні лиш краплинки сну,  
У сьайві марив, як в полоні.

І вічність та тяжка завіса,  
Що ми не здатні піднести,  
Роздавить вас, навіщо йти  
Навіщо тратити надію,  
У те усе, що нам святе,  
Скажи мені і я повірю,  
Та все ж із нами щось не те...